

Arrest

nr. 291 710 van 11 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. FORSON
 Louizalaan 99
 1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 mei 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, L.R., dient op 22 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 18 januari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster, L.M., dient eveneens op 22 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Ook zij wordt op 18 januari 2023 gehoord op het CGVS.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 20 februari 2023 ten aanzien van elk van de verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van L.R. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Transnistrië. Toen er oorlog was verhuisde u op tienjarige leeftijd met uw familie naar Chisinau. Er was veel racisme en discriminatie. In 2010-2011 verhuisde u naar Odessa in Oekraïne. U leerde er uw vrouw M.(...) L.(...) (O.V. XXX) kennen. Ook in Oekraïne werd u omwille van uw origine gediscrimineerd. In december 2020 vroeg u met uw vrouw asiel aan in Frankrijk. Nadat in april 2021 uw vader kwam te overlijden keerden jullie terug naar Oekraïne. Op 24/02/2022 viel het Russisch leger Oekraïne binnen. U vluchtte diezelfde dag nog met uw vrouw naar Chisinau. Jullie verbleven er in een opvangcentrum voor vluchtelingen. Men zei dat jullie burgers van Moldavië zijn en daar niet konden blijven. Jullie kregen geen andere vorm van hulp. U vreesde dat er ook bommen in Moldavië gingen vallen als ook te worden opgeroepen door het Moldavische leger om aan het front te gaan strijden. Op 11/03/2022 huwde u er met uw vrouw. Jullie reisden hierna door naar België waar jullie op 22/03/2022 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw Moldavisch intern en internationaal paspoort, een document dat aantoonst dat u geen adres heeft in Moldavië, uw verblijfsvergunning in Oekraïne, een document dat aantoonst dat uw vrouw de erfgename is van het appartement van haar overleden moeder in Oekraïne, het Oekraïense internationale paspoort van uw schoonmoeder, haar overlijdensakte, de geboorteakte van uw vrouw, documenten m.b.t. uw auto in Oekraïne, en een document dat uw vrouw werk heeft gevonden in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de louter etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Nacional al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswesen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van

Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Moldavië als etnische Roma vervolging zou moeten vrezen.

U en uw vrouw verklaarden (CGVS p. 7; CGVS vrouw p. 3-4) dat jullie als Roma in Moldavië gediscrimineerd werden. U bent bang om terug te gaan naar Moldavië, er is veel racisme, jullie zullen er worden onderdrukt en geen werk vinden. Uit uw verklaringen blijkt echter ook (CGVS p. 3) dat voor u in 2010-2011 naar Oekraïne trok u in Moldavië werkte als taxichauffeur, dat u eerst de wagen huurde en ze later uw eigendom was, waaruit blijkt dat u toen geen problemen kende om een inkomen te vergaren. Gevraagd of toen jullie Oekraïne op 24/02/2022 waren ontvlucht, u en uw vrouw bij uw terugkeer in Moldavië werk hebben gezocht antwoordt u ontkennend (CGVS p. 6), waarmee jullie aldus niet aantonen dat het onmogelijk was om er werk te vinden.

Daarenboven kunnen ernstige vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de problemen die jullie in Moldavië beweren te hebben gekend.

Gevraagd naar de problemen die jullie kenden nadat jullie waren gevlucht uit Oekraïne en ongeveer een maand in Chisinau verbleven, verklaren u en uw vrouw (CGVS p. 9; CGVS vrouw p. 3-4) dat jullie het opvangcentrum dienden te verlaten omdat jullie Moldavische burgers waren en er geen woning hadden. U verklaart dat jullie toen geen poging hebben ondernomen om een woonst te zoeken, terwijl uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 5) dat zij dit heeft geprobeerd, dat ze o.b.v. advertenties belde, dat jullie werden uitgenodigd maar dat als jullie er aankwamen men zei dat de woning al was verhuurd. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat zij dit probeerde maar niet u, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met haar eerdere bewering dat u soms toen met haar meeding naar een dergelijke huurwoning.

Jullie stellen ook dat jullie tijdens de korte periode dat jullie terug in Chisinau waren (van 24/02/2022 tot 16-17/03/2022), er brutaal werden tegengehouden door een politie patrouille die dreigde uw wagen af te nemen. U omschrijft dit als het meest erge voorval dat u tijdens uw leven in Moldavië heeft meegemaakt (CGVS p. 8). Uw vrouw stelt echter dat dit incident plaatsvond 3-4 dagen nadat jullie in Chisinau waren aangekomen, u stelt daarentegen dat dit gebeurde 3-4 dagen voor jullie Chisinau verlieten. Een dergelijke ongerijmdheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie beweringen. Bij confrontatie (CGVS

vrouw p. 5) kon uw vrouw hiervoor geen aannemelijke uitleg geven. Uw advocaat vroeg de notities van het persoonlijk onderhoud op en merkte op dat u ook in het uw verhoor verklaarde dat dit voorval met de politie plaatsvond 3-4 dagen nadat jullie uit Oekraïne waren vertrokken naar Chisinau. Deze motivering weet echter niet te overtuigen. Tijdens uw gehoor werd u gevraagd hoeveel tijd ongeveer het voorval met de politie was voor jullie vertrokken uit Moldavië. U stelde toen dat jullie eerst het probleem kenden in het opvangcentrum voor vluchtelingen, dat het tweede voorval het incident met de politie was en dat jullie hierna, na 3-4 dagen weg waren van daar. Het is duidelijk dat u dit incident met de politie situeert kort vooraleer u naar België kwam, terwijl uw vrouw dit situeert kort nadat jullie vanuit Oekraïne in Chisinau waren aangekomen.

Ook vreest u de mogelijke gevolgen van het Russische-Oekraïense conflict m.n. dat er ook bommen in Moldavië zouden kunnen vallen, dat u zal worden opgeroepen door het Moldavische leger, en als Roma waarschijnlijk als eerste naar het front zal worden gestuurd. Gevraagd (CGVS p. 8) of er in Moldavië een mobilisatie is voor het leger, verklaart u aanvankelijk van wel. Gevraagd welke leeftijdscategorieën worden gemobiliseerd, dient u het antwoord bijster te blijven, en stelt u dat indien er nog geen mobilisatie is, het er snel van kan komen. Met dergelijke blote beweringen en veronderstellingen toont u niet in concreto aan dat u in Moldavië in een situatie verkeerde, of bij terugkeer terecht zal komen, die kan worden gelijkgesteld als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door jullie aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw Moldavisch intern en internationaal paspoort, een document dat aantoont dat u geen adres heeft in Moldavië, uw verblijfsvergunning in Oekraïne, een document dat aantoont dat uw vrouw de erfgename is van het appartement van haar overleden moeder in Oekraïne, het Oekraïense internationale paspoort van uw schoonmoeder, haar overlijdensakte, de geboorteakte van uw vrouw, documenten m.b.t. uw auto in Oekraïne, en een document dat uw vrouw werk heeft gevonden in België, bevatten allen informatie die wordt betwist maar bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen. Met het document dat aantoont dat u geen adres heeft in Moldavië toont u ook niet aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om er onderdak te vinden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

- De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van L.M. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Chisinau. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw familie naar Odessa in Oekraïne. U leerde er uw man R.(...) L.(...) (O.V. XXX) kennen. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

“U bent een Moldavisch staatsburger van Roma origine afkomstig uit Transnistrië. Toen er oorlog was verhuisde u op tienjarige leeftijd met uw familie naar Chisinau. Er was veel racisme en discriminatie. In 2010-2011 verhuisde u naar Odessa in Oekraïne. U leerde er uw vrouw M.(...) L.(...) (O.V. XXX) kennen. Ook in Oekraïne werd u omwille van uw origine gediscrimineerd. In december 2020 vroeg u met uw vrouw asiel aan in Frankrijk. Nadat in april 2021 uw vader kwam te overlijden keerden jullie terug naar Oekraïne. Op 24/02/2022 viel het Russisch leger Oekraïne binnen. U vluchtte diezelfde dag nog met uw vrouw naar Chisinau. Jullie verbleven er in een opvangcentrum voor vluchtelingen. Men zei dat jullie burgers van Moldavië zijn en daar niet konden blijven. Jullie kregen geen andere vorm van hulp. U vreesde dat er ook bommen in Moldavië gingen vallen als ook te worden opgeroepen door het Moldavische leger om aan het

front te gaan strijden. Op 11/03/2022 huwde u er met uw vrouw. Jullie reisden hierna door naar België waar jullie op 22/03/2022 een verzoek om internationale bescherming indienden. Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw Moldavisch intern en internationaal paspoort, een document dat aantoonst dat u geen adres heeft in Moldavië, uw verblijfsvergunning in Oekraïne, een document dat aantoonst dat uw vrouw de erfgename is van het appartement van haar overleden moeder in Oekraïne, het Oekraïense internationale paspoort van uw schoonmoeder, haar overlijdensakte, de geboorteakte van uw vrouw, documenten m.b.t. uw auto in Oekraïne, en een document dat uw vrouw werk heeft gevonden in België.”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man R.(...) L.(...) (O.V. XXX). In het kader van het door hem ingediende verzoek tot internationale bescherming heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Nacional al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt

door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

U maakt niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Moldavië als etnische Roma vervolging zou moeten vrezen.

U en uw vrouw verklaarden (CGVS p. 7; CGVS vrouw p. 3-4) dat jullie als Roma in Moldavië gediscrimineerd werden. U bent bang om terug te gaan naar Moldavië, er is veel racisme, jullie zullen er worden onderdrukt en geen werk vinden. Uit uw verklaringen blijkt echter ook (CGVS p. 3) dat voor u in 2010-2011 naar Oekraïne trok u in Moldavië werkte als taxichauffeur, dat u eerst de wagen huurde en ze later uw eigendom was, waaruit blijkt dat u toen geen problemen kende om een inkomen te vergaren. Gevraagd of toen jullie Oekraïne op 24/02/2022 waren ontvlucht, u en uw vrouw bij uw terugkeer in Moldavië werk hebben gezocht antwoordt u ontkennend (CGVS p. 6), waarmee jullie aldus niet aantonen dat het onmogelijk was om er werk te vinden.

Daarenboven kunnen ernstige vragen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van de problemen die jullie in Moldavië beweren te hebben gekend.

Gevraagd naar de problemen die jullie kenden nadat jullie waren gevlucht uit Oekraïne en ongeveer een maand in Chisinau verbleven, verklaren u en uw vrouw (CGVS p. 9; CGVS vrouw p. 3-4) dat jullie het opvangcentrum dienden te verlaten omdat jullie Moldavische burgers waren en er geen woning hadden. U verklaart dat jullie toen geen poging hebben ondernomen om een woonst te zoeken, terwijl uw vrouw stelt (CGVS vrouw p. 5) dat zij dit heeft geprobeerd, dat ze o.b.v. advertenties belde, dat jullie werden uitgenodigd maar dat als jullie er aankwamen men zei dat de woning al was verhuurd. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat zij dit probeerde maar niet u, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met haar eerdere bewering dat u soms toen met haar meeging naar een dergelijke huurwoning.

Jullie stellen ook dat jullie tijdens de korte periode dat jullie terug in Chisinau waren (van 24/02/2022 tot 16-17/03/2022), er brutaal werden tegengehouden door een politie patrouille die dreigde uw wagen af te nemen. U omschrijft dit als het meest erge voorval dat u tijdens uw leven in Moldavië heeft meegemaakt (CGVS p. 8). Uw vrouw stelt echter dat dit incident plaatsvond 3-4 dagen nadat jullie in Chisinau waren aangekomen, u stelt daarentegen dat dit gebeurde 3-4 dagen voor jullie Chisinau verlieten. Een dergelijke ongerijmdheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie beweringen. Bij confrontatie (CGVS vrouw p. 5) kon uw vrouw hiervoor geen aannemelijke uitleg geven. Uw advocaat vroeg de notities van het persoonlijk onderhoud op en merkte op dat u ook in het uw verhoor verklaarde dat dit voorval met de politie plaatsvond 3-4 dagen nadat jullie uit Oekraïne waren vertrokken naar Chisinau. Deze motivering weet echter niet te overtuigen. Tijdens uw gehoor werd u gevraagd hoeveel tijd ongeveer het voorval met de politie was voor jullie vertrokken uit Moldavië. U stelde toen dat jullie eerst het probleem kenden in het opvangcentrum voor vluchtelingen, dat het tweede voorval het incident met de politie was en dat jullie hierna, na 3-4 dagen weg waren van daar. Het is duidelijk dat u dit incident met de politie situeert kort vooraleer u naar België kwam, terwijl uw vrouw dit situeert kort nadat jullie vanuit Oekraïne in Chisinau waren aangekomen.

Ook vreest u de mogelijke gevolgen van het Russische-Oekraïense conflict m.n. dat er ook bommen in Moldavië zouden kunnen vallen, dat u zal worden opgeroepen door het Moldavische leger, en als Roma waarschijnlijk als eerste naar het front zal worden gestuurd. Gevraagd (CGVS p. 8) of er in Moldavië een mobilisatie is voor het leger, verklaart u aanvankelijk van wel. Gevraagd welke leeftijdscategorieën worden gemobiliseerd, dient u het antwoord bijster te blijven, en stelt u dat indien er nog geen mobilisatie is, het er snel van kan komen. Met dergelijke blote beweringen en veronderstellingen toont u niet in concreto aan dat u in Moldavië in een situatie verkeerde, of bij terugkeer terecht zal komen, die kan worden gelijkgesteld als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door jullie aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw Moldavisch intern en internationaal paspoort, een document dat aantoont dat u geen adres heeft in Moldavië, uw verblijfsvergunning in Oekraïne, een document dat aantoont dat uw vrouw de erfgename is van het appartement van haar overleden moeder in Oekraïne, het Oekraïense internationale paspoort van uw schoonmoeder, haar overlijdensakte, de geboorteakte van uw vrouw, documenten m.b.t. uw auto in Oekraïne, en een document dat uw vrouw werk heeft gevonden in België, bevatten allen informatie die wordt betwist maar bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen. Met het document dat aantoont dat u geen adres heeft in Moldavië toont u ook niet aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om er onderdak te vinden.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, §5 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel van het enig middel stellen verzoekers dat zij een gegronde vrees hebben voor vervolging wegens hun ras/ethniciteit en vragen zij om te worden erkend als vluchteling. Verzoekers wijzen op een aantal vaststellingen uit de bestreden beslissingen aangaande de situatie van Roma in Moldavië en stellen dat de vijfjaarlijkse toezichtscyclus die door de Raad van Europa wordt uitgevoerd een ander

beeld schetst van de situatie van de minderheden in het land. Onder verwijzing naar en het citeren uit het laatste toezichtsrapport van 2 oktober 2018 poneren verzoekers, onder meer, dat het racisme en het gebruik van haatdragende taal ten aanzien van minderheden in het openbaar leven in Moldavië juist toeneemt, dat de alomtegenwoordige discriminatie ten aanzien van Roma zelfs zo ver gaat dat de fysieke integriteit van deze personen wegens hun etniciteit wordt aangetast, dat er een heel uitgesproken etnische profilering is door de politionele autoriteiten ten aanzien van Roma of personen binnen de zwarte gemeenschap, dat het racisme ten aanzien van Roma zich uitstrekt tot alle aspecten van het dagelijkse leven, wat de leefbaarheid voor Roma in Moldavië onmogelijk maakt, aangezien zij als tweederangsburgers worden behandeld, en dat de Moldavische autoriteiten onvoldoende ondernemen om de actieplannen effectief in de praktijk om te zetten en hiervoor voldoende middelen te voorzien.

Verzoekers halen verder aan dat zij de systematische uitsluiting, discriminatie en bedreiging aan den lijve hebben ondervonden en verwijzen dienaangaande naar hun verklaringen met betrekking tot het feit dat zij werden tegengehouden door de politie, alsook met betrekking tot hun pogingen tot het zoeken van een woning. Zij stellen verder dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft verteld dat zij dagdagelijks seksueel getinte opmerkingen kreeg van Moldavische mannen waardoor zij zich fysiek bedreigd voelde en de fysieke integriteit van Roma-vrouwen in Moldavië niet kan worden gegarandeerd.

In een tweede onderdeel van het enig middel menen verzoekers dat zij recht hebben op subsidiaire bescherming wegens de nakende staatsgreep van Rusland en verwijzen zij dienaangaande naar een persbericht. Verzoekers halen aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het voorgaande en verwijzen naar verzoekers verklaringen omtrent zijn vrees om te worden gemobiliseerd voor het leger bij een inval van Rusland, en als Roma als eerste naar het front gestuurd te worden. Zij poneren verder dat indien burgers niet zouden worden gemobiliseerd, de inval van Rusland een grote dreiging ten aanzien van de fysieke integriteit van verzoekers zou vormen en dat een internationaal conflict van die schaal in ieder geval gepaard gaat met een substantieel aantal oorlogsslachtoffers.

Verzoekers vragen in hoofdbeide om hen als vluchteling te erkennen, in subsidiaire orde hen de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterste subsidiaire orde de bestreden beslissingen te vernietigen.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegen verzoekers volgende stukken toe:

“3. *Oekraïense verblijfsvergunning R. L.*”,

“4. *Oekraïense verblijfsvergunning M. L.*”,

“9. *Rapport Raad van Europa d.d. 20 juni 2018*”

“10. *Artikel VRT d.d. 16 februari 2023: "Na Oekraïne richt Rusland zijn pijlen op Moldavië: president Sandu vreest Russische staatsgreep"*” toe.

De stukken 3 en 4 maken reeds deel uit van het administratief dossier.

3. Nota met opmerkingen

Op 6 april 2023 ontvangt de Raad vanwege verweerder een nota met opmerkingen waarin wordt verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure en waarin hij het gelijk van zijn beslissingen herhaalt. Hij voegt hierbij een COI Focus toe omtrent de Roma-minderheid in Moldavië van 4 maart 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2,

§ 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen.

In de bestreden beslissingen kan worden gelezen dat verzoekers de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd aangezien zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat er omwille van hun Roma-origine in hunnen hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zouden lopen. Vooreerst wordt in de beslissingen verwezen naar de situatie van Roma in Moldavië, alsook naar de beschermingsmogelijkheden voor Roma. Voorts wordt vastgesteld dat de voorgehouden problemen die verzoekers zouden hebben gekend in Moldavië na hun terugkeer uit Oekraïne geenszins overtuigen. Evenmin heeft verzoeker aannemelijk gemaakt in geval van terugkeer naar Moldavië te worden opgeroepen in het kader van een mobilisatie door het Moldavische leger. De door verzoekers neergelegde stukken zijn niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Dit onderdeel van het enig middel van verzoekers zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Moldavië vervolging omwille van hun Roma-origine.

5.2. Waar verzoekers zich beroepen op de situatie van de Roma in Moldavië, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissingen reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoint dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de bij de administratieve dossiers gevoegde COI Focus “Moldavië, De Roma-minderheid” van 4 maart 2022. Verduidelijkt wordt als volgt:

“De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De

mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Nacional al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Verzoekers stellen dat de vijfjaarlijkse toezichtscyclus die door de Raad van Europa wordt uitgevoerd een ander beeld schetst van de situatie van de minderheden in Moldavië zoals beschreven in de bestreden beslissingen en trachten de vaststellingen dienaangaande te weerleggen door te verwijzen naar en te citeren uit het laatste toezichtsrapport van 2 oktober 2018 van de Raad van Europa, gevoegd als stuk 9 aan hun verzoekschrift.

De Raad wijst er, net zoals verweerder in de verweernota, op dat de “COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022” werd opgesteld op basis van informatie die op een zorgvuldige wijze werd verzameld en op een objectieve en onpartijdige manier een beeld schetst van de huidige situatie van de Roma in Moldavië, en dat bij het opstellen van deze COI Focus rekening werd gehouden met het oordeel van tal van binnen- en buitenlandse observatoren inzake de naleving van de mensenrechten in het land. Daarnaast wijst de Raad erop dat het toezichtsrapport van 2 oktober 2018 van de Raad van Europa reeds mee in overweging werd genomen bij het opstellen van de “COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022”, aangezien hierin in verschillende voetnoten wordt verwezen naar de weblink van het voormelde toezichtsrapport. Dit rapport was slechts één van de talrijke bronnen die CEDOCA hanteerde om tot de in deze COI Focus opgenomen bevindingen te komen.

Voorts merkt de Raad, net zoals verweerder in de verweernota, op dat verzoekers zich beperken tot het op een heel selectieve wijze weergeven van een aantal citaten uit één rapport, met name het toezichtsrapport van de Raad van Europa dat overigens reeds dateert van 2018. De door verweerder gehanteerde COI Focus dateert van maart 2022 en is gestoeld op omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatiebronnen, waaronder eveneens verschillende rapporten van de Raad van Europa van recentere datum dan het door verzoekers neergelegde rapport.

De Raad is van oordeel dat het door verzoekers (selectief gelezen) aangebrachte rapport dan ook niet van aard is om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie van de Roma in Moldavië zoals beschreven in de bestreden beslissingen niet correct of onredelijk zou zijn of dat er zich een andere conclusie opdringt. Verzoekers tonen door een selectieve lezing van een rapport uit 2018 niet aan dat de inlichtingen waarop de analyse over de situatie van de Roma in Moldavië in de bestreden beslissingen is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Evenmin slagen ze erin de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Uit de voormelde COI Focus blijkt dat er in Moldavië geen sprake is van een actief repressiebeleid jegens de Roma, noch van een beleid dat gericht is op discriminatie of vervolging van Roma. Integendeel, uit de COI Focus volgt dat de voorbije jaren inspanningen zijn geleverd om de inclusie van Roma in de Moldavische maatschappij te verbeteren, onder meer aan de hand van nationale actieplannen, maar dat het een proces van lange adem betreft om de integratie, onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van de levensomstandigheden en een kentering in de houding van de orde- en andere diensten te realiseren. Evenwel kan niet worden ontkend dat hiertoe de afgelopen jaren diverse stappen werden ondernomen, zoals in de betreffende COI Focus, alsook in de bestreden beslissingen, omstandig wordt toegelicht.

Daar er in Moldavië geen situatie voorhanden is die blijkt geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekers dan ook toe om hun vrees voor vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en in concreto aan te tonen. Wat betreft het voorgaande rapport uit 2018, wijst de Raad er nog op dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op hun persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekers daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd of dat het hen aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekers dienen zulks in concreto aannemelijk te maken en blijven hiertoe, gelet op de onderstaande vaststellingen, in gebreke.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, “geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”

5.3. Zoals eerder gesteld, volgt uit de landeninformatie dat mogelijke gevallen van discriminatie van de Roma binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève, daar eventuele problemen van discriminatie in Moldavië niet die aard, intensiteit en draagwijdte zijn om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich immers geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van dien aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Zoals blijkt uit de volgende vaststellingen, hebben verzoekers dit niet aangetoond.

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift op het incident dat zij zouden hebben meegemaakt in Moldavië met de politie, waarbij zij zouden zijn afgeperst. De Raad merkt op dat aan dit voorval met de politie geen geloof kan worden gehecht, gelet op de tegenstrijdige verklaringen die verzoekers dienaangaande hebben afgelegd. Verzoeker stelt dat het incident met de politie gebeurde 3-4 dagen voor zij Chisinau, Moldavië verlieten (notities persoonlijk onderhoud van verzoeker, pagina 9). Verzoekster stelt echter dat dit incident plaatsvond 3-4 dagen nadat zij in Chisinau, Moldavië waren aangekomen (notities persoonlijk onderhoud van verzoekster, pagina 4). Bij confrontatie (notities persoonlijk onderhoud van verzoekster, pagina 5) kon verzoekster hiervoor geen aannemelijke uitleg geven.

In het verzoekschrift wordt gesteld dat het begrijpelijk is dat verzoekster niet de exacte datum meer wist van een dergelijke traumatische gebeurtenis en dat zij zich vergiste van datum. Hiermee bevestigen

verzoekers dat er tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd over het beweerde incident met de politie, maar slagen zij er niet in deze tegenstrijdigheid te verschoonen of te vergoelijken. Van echtgenoten die beweren hun land van herkomst te hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, kan immers in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de feiten die de kern van hun relaas uitmaken, zoals deze waarover de tegenstrijdigheid werd vastgesteld. Van verzoekers kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij belangrijke gebeurtenissen, zoals hun wedervaren met de politie, op coherente en eenduidige wijze naar plaats en tijd kunnen situeren, ook al zou dit een traumatische en stresserende ervaring betreffen. Er is evenwel een wezenlijk verschil tussen het situeren van een zodanig ingrijpende gebeurtenis, die verzoeker zelf kwalificeert als het meest erge voorval, voor het verlaten van Chisinau, d.i. kort voor verzoekers in België aankwamen, enerzijds, dan wel na hun aankomst in Chisinau, d.i. nadat verzoekers vanuit Oekraïne in Chisinau aankwamen, anderzijds. Verzoekster legt overigens geen medische stukken voor die attesteren dat zij omwille van een trauma niet in staat zou zijn eensluidende en volwaardige verklaringen af te leggen.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg terecht vastgesteld dat een dergelijke ongerijmdheid de geloofwaardigheid van hun verklaringen ondermijnt.

De Raad stelt overigens vast dat het betoog in het verzoekschrift *“Het is echter begrijpelijk dat M. L. niet de exacte datum meer wist van dergelijke traumatische gebeurtenis en dat zij zich vergiste van datum.”* geheel ingaat tegen de opmerkingen die op 31 januari 2023 werden gemaakt bij de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en waarin werd gesteld: *“Datum voorval met de politie: Dit gebeurde 3-4 dagen nadat ze uit Oekraïne waren vertrokken richting Moldavië (in Chisinau), zoals M. L. ook in haar verhoor verklaarde”* (AD, Bijkomende informatie, stuk 4+4B). Waar dus eerder verzoekers verklaringen werden bijgesteld, worden nu in het verzoekschrift verzoeksters verklaringen bijgesteld. Verzoekers blijven aldus zelf niet consistent in hun poging om de tegenstrijdigheid in hun verklaringen te vergoelijken en stapelen tegenstrijdigheden op. Deze inconsistentie in hun argumentatie doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorval met de politie.

Verzoekers' betoog *“Hiermee naar de politie gaan heeft bovendien geen enkele zin en kan zelfs gevaarlijk zijn. De verzoekers riskeren gevangen genomen te worden en verwond te worden indien zij hierover aangifte zouden doen”* is ter zake niet dienstig of nuttig, nu aan het voorgaande incident geen geloof kan worden gehecht. Zelfs als zou er geloof aan het door verzoekers aangehaalde incident kunnen worden gehecht, quod non, blijkt uit hun verklaringen dat zij zich dienaangaande nooit tot enige instantie hebben gewend voor hulp en/of bescherming, zodat hun voorgaand betoog niet op enige concrete eigen, persoonlijke ervaring berust en dan ook elke grondslag en alle ernst mist.

Verzoekers stellen verder dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelde dat zij op dagdagelijkse basis seksueel getinte opmerkingen kreeg van Moldavische mannen en zich fysiek bedreigd voelde. Zij halen verder aan dat de fysieke integriteit van Roma-vrouwen in Moldavië dan ook geenszins kan worden gegarandeerd. De Raad merkt, net zoals verweerder in zijn nota, op dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud enkel heeft aangegeven dat Moldavische mannen haar op een onaangename manier aanspraken (notities persoonlijk onderhoud van verzoekster, pagina 4), wat onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder blijkt noch uit de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, noch uit het door verzoekers aangebrachte rapport dat de fysieke integriteit van Roma-vrouwen in Moldavië niet kan worden gegarandeerd.

Waar verzoekers in het verzoekschrift nog aanhalen dat zij werden gediscrimineerd op de woningmarkt in Moldavië waardoor zij niet tijdig een woonst wisten te vinden terwijl zij het vluchtelingenkamp in Chisinau moesten verlaten, wijst de Raad erop dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij effectief pogingen zouden hebben ondernomen om een woonst te zoeken, gelet op hun tegenstrijdige verklaringen. Verzoeker heeft verklaard dat zij toen geen poging hebben ondernomen om een woonst te zoeken (notities persoonlijk onderhoud van verzoeker, pagina 9), terwijl verzoekster stelt dat zij dit heeft geprobeerd, dat ze op basis van advertenties belde, dat zij werden uitgenodigd maar dat toen zij er aankwamen men zei dat de woning al was verhuurd. Bij confrontatie stelt verzoekster dat zij dit probeerde maar verzoeker niet, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met haar eerdere bewering dat hij soms toen met haar meeging naar een dergelijke huurwoning (notities persoonlijk onderhoud van verzoekster, pagina 5). Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen elementen naar voor die deze tegenstrijdigheid kunnen verklaren of in een ander daglicht stellen. Uit de COI Focus blijkt overigens dat adequate huisvesting niet enkel een probleem voor Roma is en dat er in Moldavië in het algemeen een tekort aan sociale huisvesting is.

Tot slot wijst de Raad er nog op dat verzoekers geen poging hebben ondernomen om werk te zoeken nadat zij Oekraïne op 24 februari 2022 waren ontvlucht (notities persoonlijk onderhoud van verzoeker, pagina 6). Zij tonen aldus niet aan dat het onmogelijk was voor hen om werk te vinden in Moldavië, laat staan dat zij aantonen dat zij omwille van een door discriminatie gehinderde toegang tot de arbeidsmarkt in Moldavië een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker heeft bovendien, vooraleer hij in 2010-2011 naar Oekraïne trok, gewerkt als taxichauffeur in Moldavië, en hij huurde eerst een auto die later zijn eigendom werd (notities persoonlijk onderhoud van verzoeker, pagina 3), zodat blijkt dat hij toen geen problemen kende om een inkomen te vergaren.

Verzoekers laten verder volgende pertinente motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd tijdens de procedure internationale bescherming geheel ongemoeid. Deze blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen als volgt: *“De door jullie aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw Moldavisch intern en internationaal paspoort, een document dat aantoont dat u geen adres heeft in Moldavië, uw verblijfsvergunning in Oekraïne, een document dat aantoont dat uw vrouw de erfgename is van het appartement van haar overleden moeder in Oekraïne, het Oekraïense internationale paspoort van uw schoonmoeder, haar overlijdensakte, de geboorteakte van uw vrouw, documenten m.b.t. uw auto in Oekraïne, en een document dat uw vrouw werk heeft gevonden in België, bevatten allen informatie die wordt betwist maar bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen. Met het document dat aantoont dat u geen adres heeft in Moldavië toont u ook niet aan dat het voor u onmogelijk zou zijn om er onderdak te vinden.”*

Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, halen verzoekers bijgevolg geen concrete noch geloofwaardige elementen of feiten aan waaruit zou kunnen blijken dat zij persoonlijk een risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op het voorgaande hebben verzoekers niet aannemelijk gemaakt dat zij bij terugkeer naar Moldavië als etnische Roma vervolging of ernstige schade zouden moeten vrezen.

5.4. Verzoeker vreest verder nog de gevolgen van het Russische-Oekraïense conflict, met name dat hij zou worden opgeroepen worden voor het Moldavische leger, en als Roma waarschijnlijk als eerste naar het front zou worden gestuurd. In hun verzoekschrift wijzen verzoekers verder op een nakende staatsgreep door Rusland en verwijzen zij hierbij naar het stuk *“10. Artikel VRT d.d. 16 februari 2023: “Na Oekraïne richt Rusland zijn pijlen op Moldavië: president Sandu vreest Russische staatsgreep”*”, gevoegd als stuk 10 bij hun verzoekschrift.

Uit verzoekers' verklaringen en het artikel blijkt niet dat er actueel sprake is van een effectieve staatsgreep in Moldavië door Rusland, noch dat er sprake is van enige mobilisatiecampagne door het Moldavische leger. De door verzoekers aangehaalde vrees is bijgevolg louter hypothetisch. Echter, deze vrees moet gegronnd, concreet, en actueel zijn. Een louter theoretische of hypothetische aangehaalde vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Er kan aan verzoekers heden geen internationale bescherming worden geboden op basis van gebeurtenissen die zich nog niet hebben voorgedaan en waarvan niet is aangetoond dat deze zich ook daadwerkelijk zullen voordoen.

5.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Moldavië.

6.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover in punt 5, waarbij wordt geconcludeerd dat zij hun vrees

niet aannemelijk hebben gemaakt en dat hun vrees louter hypothetisch is. Ingevolge deze vaststellingen tonen verzoekers niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

6.3. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin blijkt dit uit de door verzoekers aan het verzoekschrift gevoegde informatie en verzoekers verklaringen waar hij stelt dat er bommen zouden kunnen vallen in Moldavië naar aanleiding van het Oekraïens-Russische conflict (notities persoonlijk onderhoud van verzoeker, pagina 7). Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6.4. Gelet op het voormelde, tonen verzoekers niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen neergelegde documenten. De Raad neemt deze stukken dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal niet in aanmerking als bewijs van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming.

8. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Een schending van artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoekers maken immers op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoeken om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Verzoekers zetten verder niet uiteen hoe artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden.

10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijk onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

12. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend drieëntwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES